

Dorozsmai-Szabó Eszter: Anyag és szín

rózsaszín illat

Vákuumszerű könyörgés,
édes sóvárgás
vágy, elfojthatatlan indulat
uralkodik bennem, ha kívánlak,
s nem kaplak meg, oh Uram!
Összeszorított ököllel
szorított foggal
elharapom ajkaim,
úgy vágyakozik lelkem
Istenemhez!
Kis kenguruként mely anyja
emlője után kutat,
úgy szomjaz szám!
Halálomat okozod
hisz Te vagy ételem, italom,
ne fossz meg magadtól!
Légy sóhajom, hogy
Téged lélegezzelek,
engedd meg kérlek,
hogy Belőled éljek!
Ámen

szikra

A böjt édes ízével számban
keltem reggel,
örvendező lelkülettel,
telve kegyelmeddel.
Szikrád, mit szívembe rejtessz
kipattan, felgyullad.
Szemem csillogása
a szürke homályába rajzolódik.
Még hajnali félhomály,
szemem szikrája mégis
játékosan kapaszkodik
a falra!
Ilyen legyen a böjt,
Cikázó, örömteli,
repkedő színjáték,
szerelmes lélekkel
ébredés!
Lépésem vidám, ha
remény szirmokon
mezítláb lépdelhettek
fürdőszobám felé,
Rád, Érted éhezek!

agyag

Belemerítem
arcomat arcodba
és gyönyörködöm
ölelésedben!
Ujjaid között átszivárog
a hús agyag.

sápadt

Drága Uram!
Szítsd fel a fáradt tüzet a
szívben.
Kis mustármagodat bolygasd
meg,
induljon már ma az ég felé!
Nyújtózkodik, átaludta a
telet, siratja álmát,
siratja a sok elpocsékolt időt.
Könnypárnák, sírás takarók,
mennyi elszalasztott perc!
Bocsáss meg, hogy álomba
burkolódzom sokszor, hogy
arcom ágy s fal közé
fúrom, halogatom a
találkozást...
Pedig hogy vágyom Rád!
Szomjas vagyok, úgy érzem egy
egész forrást kíván a szám!
Ilyenkor persze sokszor
megálljt
parancsolsz, visszalépsz, szelíd
vagy,
nem erőszakos.
DE AZ ÉRTETLENNEL LEGYÉL
AZ,
FOGJ MEG,
RÁZZ MEG,
CIBÁLD MEG A FÜLEM,
hogy végre Rád emeljem
sápadt tekintetem!
Ne legyek ló s öszvér, ki
makacsul nem közelít
hozzád!
Legyen egy nap;
két imám között megélt
imádság,
Rezdülésedben égő
gyertyaláng!

szürke park

A parkban
Három galamb...
Mindenki siet...ők legalább
megállnak csipegetni.
Jó volna fűbe heveredni.
szemben fények rohannak,
piros, kék, fehér, majd
megint fehér és piros.
Nem a fákban, ma zajban
„gyönyörködöm”,
s nézem a szelet a
szürke macskakövön!
„Csendesedjete el, s tudjátok
meg:
ÉN VAGYOK AZ ISTEN!”
Állj le világ, kövüljön
Minden!
Fékez a kocsisor,
verebek lepik meg a parkot.
Csukott szemmel Rád figyelek,
hallom a szelet,
s Rád gondolok!

igazgyöngy

Mintha fulladoznék
egy mély várakozásban.
Felfelé homály, sötét,
a víz színe sima.
Mégsem látom a csillagokat.
Rajzolj tejutat fejünk fölé,
hogyan meglássuk merre tart!
Nincs feloldás, csupán
a csend.
Érdektelen, láthatatlan,
magányos hullámvész bent.
Messze titokszemed fénye,
bár erre nézne!
Lenyúlsz a mélybe
s megmarkolsz egy kicsi
kagylót, mely igazgyöngyöt rejt!

lila dallam

Madárcsicsergéssel szóltál ma
azt mondtad: gyönyörű az élet!
Tavaszzillat, sisseregő lomb
kegyelmed újra éled!
(2003.04.26.)

szilárd némaság

Eszter, Gábornak leánya,
szeretsz-e engem?
„Igen Uram, te tudod, szeretlek
Téged!”
Sírva szégyelltem el magam,
kiírom némaságomat,
eléd menni félek.
Szeretsz, Eszter?
Te tudod, én szeretlek.
Gyarlóság leánya
por, érzéki test
szökő gondolatok, tiltott
lélekbánya,
indulni rest.
Tűztekinettedhez emelem
kicsi, könnyeszemem
félelemmel,
mégis szerelemmel.
S Te úgy nézel vissza,
hogy por földem issza
megbocsátás kutad
hús cseppjeit.
Jó lábad elé zuhanni
itt lenni megint!

égő szív

Dicsérjen szó mi tollamból folyik!
Pillanatra láttam hatalmad
trónon ülő végtelen!
Körötted angyal had,
teremtett dolgok sokasága
hét égő fáklya,
lelkem boldogsága!

tenger

Gyógyulni vágyó gyenge
gyermeked vagyok.
Nálad mindent otthagytok!
Emberek, álmok, vágyak,
üsd, szegezd a fának,
s bánatlelkem merítsd mélyre,
fenséged gyógyító tengerébe!

fények

Torzszülött! - ki félsz a csendtől
s csapkodsz, ordít'sz, öklöd keményen
dörömböl
félelmid vaskos tornyain .
Messze tündöklést óhajt szemed,
tévé fényeit iszod, nyeled.
Bámulsz, bambult, gondos -mesterkéz
faragta ábrázattal,
jól csiszolt mosollyal,
nevetéssel arcodon.
Nem te vagy tudom.
S lehet, már unod,
a rád faragott képet, ruhát, mozdulatot!

Ha vágysz egy tiszta fényre,
nézz hát az égre
s torzszülöttből újszülött szerelemmel
hidd el: Isten simogat, s nem ereszt el.

vér

Bűnös a testem,
sír az arcom,
tudom, meg kell így halnom.
Bárány lépked a fehér lepedőn
véryomokat hagyva maga
mögött.
Átérve rajta:
bűnös a teste
sír az arca.
Beburkolja szégyellnivaló
testem,
megtettem!
Óh Jézus, tudom, hogy
helyettem!

bordó

Ősz érzéssel tele lelkem
bú, fájdalom
vörösen árnyalt mámorom.
Magam mögött húzott vágyak,
múlt, de lehet, hogy jelen
árnyak
egy távoli végtelen.
Őszi levélként hulló
cserépdarabok
szívem részei, s megszokott fa
árnyékában
megpihenni vágyom,
elfeküdni a zörgő avar kezei
között.
Édes fájdalmat élni
a világ zajai mögött.

piros fűz

Tűz tekinteted törvényébe temetkezem.
Feledek fájdalmas felleget,
félek.
Majd fáradtan roskadok
fűzfasátorod cölöpjeihez.
Repedt kérgének hamuja
behinti arcomat.
Indái simítják hajam,
megfésülködöm szeretettedben.
Izzó vörös haragod smaragdra változik,
törvénylabirintusodból
szereteted nyílt mezejére tévedek.
Köszönöm Uram, mellettem zúgó
haragod,
de érintő szövetségedet!

csillagpor

Kétségbeesve kergeti őket,
gyönyörű csillagok füzérjét vonja maga
köre.

Szoknyát varr a fényből.
Túl sötét van, hideg,
hűvös a szél, nyirkos a föld,
a lámpák kialudtak.
Pocsolyában mezítláb állva
csillagok csorognak csupasz testemen,
Előtted sötétségem hiába leplezem!

rózsaszín meztelenség

Meztelen akarok lenni, Uram!
Tépd le ruháimat:
a képmutatás maszkját,
bűnök palástját,
a parázna gondolatok övét!

ezüstös hamu

Hempergő hideg,
hűvös Hold,
hamvas hamu,
hahotázó harmat ,
honvágyam rohanó hona,
mégis maradó,
merengő,
kőkemény erő,
eső,
eső,
eleven, elnyelő,
tombolva, tépve táncoló Remény,
reszkető lomb egén,
halhatatlan Való!

izzó parázs

Tűzből kirántott üszök,
ne nyúljatok hozzá!
Az Egy felveszi,
tenyerébe fogja s megszorítja,
bűneit eltakarva!
Égesd ki szemem, hogy csak Téged
lásson,
a célon függjön: a végállomáson!
Tűzből kirántott üszök
tenyerembe foglak, húsom égetem rád,
mert Én vagyok szerelmed ,
hű Atyád!

bézs

Tűzfal körülöttem,
bensőmben árvíz,
fázom és verejtékezem a világban.
Minden változik,
biztos pont Nélküled sehol!
Bizonygasd nekem szerelmedet!
Mint kisbaba tág pupillával bámulom
eged.
Majd, a tűz kihuny,
víz apad,
semmiben érzed magad.

Hisz tűz előtt Hozzád futottam,
folyóban kiáltva rohantam,
s most már tudom,
szükség e veszedelem,
gyenge, nyugtalan életem:
hogy fázom, s verejtékezem.
Igen, Uram,
mert tűz-víz hajcsáraid
karodba lök, kényszerít!

narancs

Nem tudom leírni.
Mindig ezt az érzést akarom megragadni,
de kicsúszik kezeim közül.
Te, Ki mézfájdalmaddal borítasz
vörös napkorong alatt, mért érezlek oly
messze,
s oly közel???
Magasan szálló, vitorlázó madár, mégis
tenyerembe fogott cinke.
Mamutfenyő alatt kicsi vagyok,
sziklán állva enyém a világ!
Benn rabság, kinn szabadság!
Mi ez?
Szétszakít, összevon.
Lemeztelenít, elfedez, beborít.
Örök vándor, tenyeredben lépdelő.
.....
Oh , Érthetetlen-érthető!!

fénylő kövek

Fogékony vagyok szerelmedre,
sziklaperemén láb lógatva, fénylő Napkorong
alatt,
összekuszált fehér foltok között!
Tényleg, mintha közéjük rejtőznék,
mint az a golya, mely itt vitorlázik fejem
fölött.
Hamis ábránd,
szemvilágát veszített keserű erőlködés?
Vagy valóság egén sikló szív?
.....
Se remény se szerelem,
se szenvedélyes csók, nem kell!
Takarodjatok, merengő életem pincéiből!

Istenem csak Tőled jövő
mécsest akarok.
Agyagos vályogpincém mélyén
Te gyújts, megannyi csillagot.

borult ég

Csendet szakító trombiták fenyegető
kiáltása..
Késő van már, jeges, vérszínű tűz verte
meg a földet.
Meghasadt sziklák vörös pora, vizekre
Hullt.
Önhitt világunk,
ijesztő némaságba fúlt.
Ínyünk már kiszáradt a keserű, mérgező
Víztől.
Amikor egy sas átszakítja a néma eget,
s három jajra hangzik egy felelet,
hangzik egy felelet.
Elérkezett a végső,
az utolsó- ítélet!!!!

föld és forrás

Szeretem tűz tekinteted,
szeretem átszegzett kezed,
szeretem ruhád illatát,
a kart, mely szelíden fon át.
Ó Jézus, szabaddá teszel,
ó Jézus mindent elveszel,
s százszorosan adod vissza,
szikkadt földem mind beissza,
éltető forrásod vizét.

szürkés vörös

Zúgó zivatar, sötétszürke égbolt
egy kereszt, viharos éj volt.
Összeroskadt lábak, kuporgó testek,
alakod görnyedtnek, megtörtnek
festett.
Üvegszemű sokaság, ítélőn,
szánakozva néz Rád.
S Neked remegve, szólt a száz!
„Bocsáss meg nekik..”

A vihar alább hagyott,
S akkor, ott,
sok erős térd
megrogyott!

erős marok

Meghajlított tenyér,
hepehupás árkai fogadják be
gyúrt ruhám hullámain.
Oly nagyon illeszkedem Teremtőm
kézölébe.
Itt vagyok, s maradok,
immáron örökre!

rózsaszín

Átlépve szobám küszöbét,
nagyamám rózsafüggönyös
nyugalmába kúszva,
halványan átvilágítja
függönyét a fény.
S rózsaszín remény tölti fel.
Csend ölel.
Testemen harmatnyi cseppek,
mint mikor ködbe lépek,
bőröm éget.
Közel jöttél hozzám,
drága Szent Lélek!!!!

kacagó kék

Kacagó szívemnek,
nevető szememnek,
mosoly arcomnak
öröme vagy.
Éjjel csillagfátyolod takar.
Szélben érzek nappal,
mikor szárítod szemem,
s megnedvesíted csípős reggelen.
Idejét adod sírásomnak,
víg csillanásnak, hontalan évnek,
szerelmes szívnek,
a múlt hamuvá égett
elszórt jelenének:
életem minden elemének.

vas

Szenvedés, szenvedély.
Sárkány ölelések.
Megtört, halott, reménytelen évek.
Kies, kopár vidéken
végtelen sínpár.
Sehol senki sem vár.
Meneteltem megfeszülve,
egy-egy fájdalmat szorítva, ölelve.
Hol vagy?
Ki vagy Te?
Felém rohant az óriás
vastömeg,
akkor már szívemen nehéz, nagy
kövek.
Kiáltásom áttörte
zaklatott lelkem hevét,
és megláttam, Istenem
hatalmas kezét!!!!!!!

fekete-fehér

Teremtőmmel találkoztam a szélben,
sakkozott padló, templom belsejében.
óriás oszlop hűvösében,
orgona mennydörgésben.
Az ujjak mást játszanak
visszhangzanak e rideg falak.
Külön feszülő hangok,
A távolban valahol
összeállva,
a zúgásban rejlő Istent dicsérve
kacagnak, kacagnak e dermesztő világra.

kockás

Végtelent vágyva
sebzetten, fázva
lázás szárnyalásba kezd a lelkem ,
pókhálóval szőtt levendulaszirmok
között,
sápadt épület mögött,
macskaköves járda, faléces padjain,
álmom Rád talál megint'

ezüst

Műanyagokból, plé-díszekkel, bizsukkal teleaggatott szavunk: szeretlek.
Most valódi ezüst kiáltással tör fel s hagyja el ajkaim.
Már emelem karjaim, hogy imádjon s lelkem fázva Hozzád, zokogjon.
Bizsergéselem karodban kiteljesedjen.
Arcom s könnyem Nálad megpihenjen...

szelíd vörös

Ma bejöttél, levetted kabátod.
Középre ültél.
Csendesen feltűnés nélkül.
Bolondjaid voltunk, alázatba simult bensőnk.
Minden foltunk,
rongyunk s piszkos felsőnk
leraktuk,
s Te odalépve, szűz kezeddel
nyúltál érte.
Felsírt a lelkem,
ahogy néztem,
hisz Te szelíd gyöngédséggel,
magadra vetted,
Összes szennyesünket.

szétfört színek

Elgurult gyöngyök a padlószőnyegen.
Eldobált bálák kinn a földeken.
Mint játékkockák egy szobában, minden sarokban,
rongyok, gatyák, zoknik halomban.
Itt-ott letépve, lógva függönyök, leplek,
amint szétzilált agyamból szökkent képek lepnek
meg, mint egy várt, de mégsem várt vendég,
Kit nem láttál nagyon rég.
Ott lapult, ott volt gondolataid sűrűjében.
Szárnyalni nem hagyott.
S gyűrűjében tartott, megfogott.
Előjönni nem mer, elővenni képtelen vagy,
hogyan lerakd,
megbeszélj és félre tedd.
Hogy megnyíljon előtted,
a zárt kapu, mely a végtelenre néz,
honnán egy kitárt, erős kéz,
most újra ölelni kész.

fel-szín

Lázban térdel a csend.
Némasággal kiáltok.
Íztelen könnyel, hangnélküli sóhajommal.
Halott kézzel és lábbal,
a más holnapával.
Nincs semmim, amim van,
álomba ringatom magam.
Egyetlen segítségem ma hangtalan.

A felszín alatt dübörög a csend.
Hullámok kiáltanak,
sós tengerkönyvek csókolják sóhajukat...
Kézemmel ásni kezdek,
valóság magához ölel, s a másban ébredek meg.
Már nem a láthatókra, de Krisztusra nézek.

mély kék

Tiszta csengésű szempár,
mely szeret s visszavár!

arany

Áthasítja a nap fehér bársonybőrét az égnek,
s ahogy a fények játszanak velem,
fájdalom kerít be sóvárgó reggelen.
Ragyogása szerint közel van hozzád,
irigylem érte.
S ahogy bámulok az égre,
vágyom, képzelem,
hogymint egy hús hajnalon visszajössz!
A Nap nem lehet oly égető,
mint szemed egy villanása,
szél szavad illanása,
szellő leheleted...
Legyél Úr az életem felett!

hófehér

Megtagadok, letaposok mindent,
mivel eddig vádolt az ördög.
Hercegnő vagyok!
Selyempárnán ülök.
Királyapám kibélelt sátorában,
barátságos félhomály van,
borzongató meleg, gyengéd szeretet.
Apám elfogad, azt mondja fontos vagyok,
megváltott, tisztára mosott.

Régi fogoly lelkem görnyedve, fázva lépkedett.
Az utcán megalázottság kövei kúsztak,
s egyre mélyebbre húztak.
De most, megtagadok, s letaposok mindent,
(mivel eddig vádolt az ördög,)
Elhagyott gyermeket, hazug bálványistent.
S Most ő őrzöng
Némán, sikítva,
ahogy testem a fehér köntös beborítja.

sehyem

Gyógyítottál az éjjel.
Reggel már könnyen lélegeztem.
Elmúlt a vastüdő száraz hörgése,
s éledező sóhajom követte.
Majd rögtön sóvárgás ködmönébe bújt,
köröttem minden zaj hallgatásba fúlt.
Ott voltál s vagy a csöndben,
Végy Uram hatalmat örökre felettem.

a múlt foltjai

Kergetőző falevelek a levegőben, lelkem úgy kavargott egykor.
Mint örvénylő víz temetőikben, egy kiszáradt csipkebokor.
Szél jött, ágaim törtek, viharok tépték hajam.
Folyók sodrába löktek kalandos vágyaim, magam.
Mélység, szikla, zuhanás, félelem, lövés, riadás,
bensőmben hevesen verő kődarab,
ézelmek vágyak serege elragad.
Egyre hidegebb sötétebb kívül,
szememre tapasztom kezem.
Belső szobámba burkolózom, a jajt, kint kirekesztem.
Bűneim mocskos kezeit ruhámra ragadt foltok jelzik,
a hegek lábamon magányomat vérzik.
Kilyukadt üres kabátot hord a szél,
szakadt zsebek, hideg, néma tél.
Ő mondja el: Már semmid nem maradt,
Nézz magadra, csak pár rongydarab.

felhőszínű folyó

Evezek a folyón az életnek folyóján,
Meredten álmodón a víz visz talán.
Már látom, a távolban kettéágazik,
vagy nem tudom, csak lassan változik.
Miért van, hogy dönteni gyenge, fáradt a csónak?
A szél lenge, örülne a csóknak.
Dönteni nem tudok, bizonytalan lélek,
a hallgatásba némulok, bár torkomon az ének.

vas és pihe

Rám nehezedtek bűneim...
S íme szabad vagyok,
vannak pillanatok, mik előtttem rejtve,
s felocsúdva szárny't növesztve
elröpülök a könnyűszívű fehér hattyúk felé.
Hátára vett a szabadság szele!

bársony

Gyengéden beborít,
mint paplan melegít,
összekulcsolt karom és lábam,
anyám méhébe zártan,
legbiztonságosabb helyen,
markodban ébredhetem.

kés

Bűnbánó kegyelemben,
ólomsúlyú szívvel,
papírra vetett fájdalmammal könnyebbedem.
Bocsáss meg nekem,
aki a lélek sóhajában,
hangos szívdobbanásban
képtelen meghallani a meleg agyag formálását.

Ó ha látnám tervedet,
s azt a két kezet, mely metsz, karcol és gyúr
...de bennem mélyen háború dúl.

Háborgok Uram!
Csendesítsd kiáltásomat, tedd számra, halkan, nedves ujjadat.

hajnali színei

Hajnali áhítatban,
harmat cseppjeidre vágyom, fúj a szél, s én fázom.
Titkokat súg fülembe, lepke száll kezemre,
s együtt repülünk tovább.
Hattyúvá olvadunk,
s álmunkban megérinthetünk,
de nem merünk,
s ijedve visszareppenünk.

zöld-hamu

Ismerek egy helyet édentől Keletre,
megjártam már remegve, fázva, dideregve.
Majd rátaláltam egy fára,
melynek láng levele, magára vonta
kiszáradt, fátyol tekintetem,
Egy gyümölcse volt csak: a kegyelem!

kéreg

Repedt kérgekkel teli szívem, poros, kiaszott,
fáradt, megkopott.
Megkövült árok ajkaim kiáltanak
egy áhított harmat reggelen.
Pihenj meg száraz testemen.
Itass hisz porladok.
Sóvárgó, szomjas föld vagyok.

pára

Hála szakad fel lelkemből, egekig szökő vihardarab szárnyain.
Lebegve élvezi a fentet, a kékáramlású csendet,
mely mindent beborít,
fátyollal takarva lelkem, antik bútordarabjait.
Semmi nem vakít,
csupán lebegésbe olvad,
S e vad szelídségben, megnyílik szemem,
S végre meglátom Istenem.

karneol

Egy dallam a szívben.
Megalkottál, ez vagyok.
Melódiát írsz belőlem és megénekelisz.
Én dalodat dúdolom, mely száll s véget ér trónodon.
Rajtad kívül nincs dal se semmi szólam,
a szívembe rejtetted, hogy örökké szóljam.

szóttas

A sikoly átszakítja a sugarak, ágak, ökörnyál által szótt baldahinos ringást.
Kényelmes önző fájdalmamba, mély reszketésben himbálódom.
Tőled távol megborzongom.

márványoszlopok

Sértődés oszlopaim mögé merülök, hogy pillantásodat kicsaljam, hogy figyelmed
magamnak elvegyem, s önzőn kiáltzam: itt állok meztelen!

vakító fehérség

A műtét után nedves szivaccsal mosod meg testemet, hús kenőccsel gyengéden
megkened, s érzem, ahogy vérző lábamra gyolcsodat tekered.

dobbanó hús

Kinyújtott nyelvem
szomjazva liheg.
Édes sós könnyed szomjúságba ejt.
Könnyed ajkamra hullik, már úgy tűnik múlik.
Hajolj közel hadd halljam hangodat, mely magába fojt, elragad.
Csak hadd hajtsam melledre fejem, hogy szíved dobbanását magamnak elvegyem.

üveg tükör

Ki az Isten?
Önző valóságom homok galambjai?
Falra firkált képek foltjai?
Hintában libegő rám törő érzés?
Vagy egy szomorú nézés?
S ki vagyok én?
Fejts meg Uram,
hadd lássam magam, úgy, ahogy te látsz.
Bizonytalan ég vesz körül,
s ilyenkor ott messze valaki örül,
De Te elém állsz
s én kacagva köpök már felé,
mert tudom hogy kié vagyok, kié!!

szivárvány

Elnyomtam lelkendező szívem próbálkozásait,
mégis felgerjedt bennem a lélek,
s vágyait szanaszét szórta itt.
Hálává csirázva, reménnyé bontva szirmot,
megértett Belőled egy titkot.

vörösen fehérítő!

Méltó a Bárány, hogy vegyen dicsőséget és áldást!
Ó Te megöletett,
ó Te élő, izzó padlón vörösen fehérítő!

tükörkép

Megismerni magad annyi, mint kiteljesedni,
S gátlás partjaidról az egészséges önértékelés szirtjére lépve,
bátor szívvel ujjongva énekelni.

gyémánt

Ahogy gondolatban,
rég hagyott erdőm-jártam,
visszaderengő,
hajbókolva csengő
kristályok koccanását hallom
árnyjáték suhanását látom.
Hegy királyok fehér koronája,
szürke bokája tövében megpihentem.

Jégcsap csengettyűk takarták,
rejteni akarták
egy keskeny út szoros bejáratát.
De mikor elindultam
tisztá szemet kaptam,
mely segített a baj van,
s a nyitott kaput megtaláltam.

Könnyű testtel, ragyogó arccal
gyémánt utcákra leltem,
s örömtől bizsergő lelkem,
leírhatatlan fényességbe lépett.
Fejem korona súlyát érezte,
hátam palást terítette,
mégsem voltam büszke,
hisz semmit nem tettem érte.

El nem múló gyönyörűség
cikázott végig sima bőrömön,
tovatűnt keserűség
s testi börtönöm, eltávozott.
Most itt vagyok.
Mindig tudtam s most látom is magát,
trónod smaragd zöld ragyogását!

Térdre estem,
koronám elvetettem,
a király elé tettem.
Szám néma volt,
szívem ujjongva kiáltott!
Lelkem szaladt,
mint felkelő nap alatt
a tündöklésben,
vidám csikó, simogató szélben.
Lelkem szárnyalása akadálytalan,
e mezőn gondtalan, esztelen,
Imádni „kárhozott” Szüntelen!

sárgás vérvörös

Kegyelmed nagy,
s én dermedt néma rab
a földre hullok,
mint fák és bokrok
kezét engedő,
csendben reszkető
izzó falevél.

Izzik, mert Rád tekint
ha száll is,
mert lelke örök bázis,
olthatatlan tűznek.
Sárgás vérvörösnek.
Szivárvány szélnek,
mi illatosabb minden másnál,
zamatosabb az édes bornál.

Hála csupán, mert létezel,
s mert megveszel, drága véren,
bár sosem kértem.
Egyedül kegyelemből,
tűzlelked utat tör
kéreg szívémen.
S Te érthetetlen kegyelem,
elégetsz e lángban,
s így semmivé, mindenné váltan
befogadsz karjaidba!

elmosódott foltok

Ha szeretet nincsen bennem,
üresen kongok.
Keserű gondok,
gonosz árny fa lombok rám vetülnek,
s messzire űznek.
Mélyre egy szívben,
melynek társa sincsen.
Az erek bár belőle futnak,
önmagukba torkollanak,
örökös körforgásban,
magányos önmaguknak.

kontúr

Szerettem volna fogni a kezed,
illatos kenőccsel kenni testedet.
Én áztatni lábad örömkönnyem bánatával,
törölgetni fürtjeim zuhatagával.
Szerettem volna virrasztani, ott a hegyen,
mindent neked adni,
az imámmal támogatni.
Szerettem volna törölni homlokod gyöngyét,
s szerelmes, gyöngéd csókkal
csókolni arcodról
a patakzó vért.

áttetsző

Átlátszó vizű lassan csordogáló,
mindent ellepő, folydogáló
néma tisztaság, mely most megfogott.
S az elfutott románc, hogy szalad,
réteken, szabad.
Elmosódnak a kacérság mohó foltjai.
Foltok mik kullogva, de játszadozva,
vesztőhelyre kaput nyitnak.

Önző vágyad labirintusában
csak egy veszett rab vagy.

mocsár

Szinte felemésztett a kéj, ébren lépdelt a halálom felé.
Bizseregtem a bűn iránt, s az is engem megkívánt.
Fájt a véres kézre tett pillantás közönye is,
s noha szenvedtem tőle, akkor is ott volt, fetrengett, tombolt.

De jött a mindent áttörő, vad erő,
kegyelmed árja, s én még a mocsokban állva,
szinte újra bűnre vágytam,
hogymét találkozzunk
kegyelmed viharában!
Szennyes ruhám letépve mind,
magadhoz szoríts, újra, megint!

aranyló érc

Uram, nagy a Te hűséged,
és jó az illatod nekem.
Liliomnál édesebb.
Gyengédebb hangod pengésénél az ércnek
Az olajnál lágyabb érintésed.

Szememre csókolod ragyogásod,
hogyan lássam dicsőséged!

olvadó jég

Mint jégdarab úgy olvadni meg
tenyered hevén,
s áthajózni kegyelmed tengerén...

A mélyére vágyom e víznek,
s szerelmes lélegzésem visszafojtva
csak nézlek, csak nézlek.

sötét lila

Tudom mi az, ha a sírás fojtogat,
minek kinn kéne lenni, benn marad.
S miközben mohó ujjai a torkomat
falják,
élősködő, kízó fajták,
nyálas mosoly savával lyukat marat,
s petéje újra szüli fájdalmamat.

Jézus Őt láncold engem szabadjára
engedj,
hadd éljem át rettentő kegyelmed!

kő

Felépítettél rommá,
mert míg álltam,
semmi voltam:
Vonagló tánc,
tovatűnő reppenés.
Azt gondolva érek valamit Nélküled.
De Te megaláztál Uram,
s most valós táncba kezdhettek,
Szilánkjaimról fel-felröppenek.

barna por

Kiáltó hang szól: Készítsétek az Úr útját!
Álljunk oda s ne maradjunk némák.
Ösvényt énekelni a forró homok fölé,
virágot sírni a bozóttüskék közé!
Kiáltó hang szól: Készítsétek az Úr útját!
Álljatok fel, ne maradjunk némák!

könny

Hiszek a kegyelemben.
Hiszek a mozdulatban, ahogyan megölelted a keresztet.
Hiszek lépteidnek, amikor hegyre mentek,
könnyeidnek, mikor Lázárt megsirattad,
az ostor süvítésnek, amikor megkínóztak.
Hiszek a vérnek, mely vörösen égett,
a koszorúnak, mi beléd vésett.
Hiszek a gyolcsnak, mi összehajtva várt ott,
a barlangszájnak, mely hangosan kiáltott!
S hiszek most lelkem feltörő örömének,
jelen vagy, élsz, gyógyító Szentlélek!

borongós

Függönyömbé csókoltad lelked,
megsimított ahogy lebbent,
és betöltött illatod.
Fáradt szemem becsukva.
Befelé bámultam sápadt ablakom mögé,
s borongásomon túl felsejlik nevetésed, mit szívembe írtál.
Átfénylik, átviláglik ablakom könnycseppnyi búján,
és csendben, tisztán, némán,
boldogságodból kortyolok.

elmúlás színfoltjai

Nincs erőm szavakat fonni,
erőtlen szőtt ruháim földre dobni.
Írni könnyebb,
de ócska ceruzámban ólom, grafit helyett.
Nem akarok harcolni felhőszínű szobám tekintetével,
fűzfaágú tölgyek fájdalmával,
szomorú esőablakok árva hamujával.
Elmúlik minden,
az élet félrelibben.
S ez fáj!
Mint mikor a hitves a homokban nézi szerelme lábnyomát
ki ott jár már a dombon át.
S nagymamám fürkésző szeme
sírással tele,
öreg házuk láttán,
mivel gaz nőtte be.

S a folyó is csak elfut, folyik,
majd lassan valahol megérkezik.

fény

Bánat csókok ölelése vesz körül,
a homályba felderül,
de csupán dereng a fénylidérc.
Jön, elszalad,
éles csíkot hagy szemhéjodon,
játszik arcodon.
Beleszédül a csendbe,
s te szád nyitod rebegve,
de néma a leheleted.
Hangszálad megrepedt.
Nincs mit mondj Neki,
mégis lát, érez,
megszült életedben Ő az, Aki végez.
A nálad rezdülő gondolat,
Benne rég megfogant,
Nála vagy, Benne vagy, alázd meg magad.

kék remény

Lecsukott huncut szemmel, édes mosollyal
tartom arcom maroknyi felhők felé.
Olaj cseppjeidre vágyom, hogy eláztasson
és fényed megolvadjon arcomon.
Megnyílt csatornái e kéknek,
felém lép, belém éget,
végtelent szédít felém.
Tükrön át egy eltévedt világba lépek át.
Gyermek vagyok , titkok kertjére váró,
halk csengettyű,
katicabogár, egyjegyű s egyszerű,
fűszálon hintázó,
s öledre váró,
félhomályban felbukó kék remény.

fém

Mint kard mely hasít puha párnát,
s tollai repülnek szerteszét,
úgy hatol tompaságomba
vakító éles fényed
villanása.

vörös lázadás

A lázadás pusztító váltakozása fel-fel tör belül,
mint vonagló lángnyelvek tánca.
Csábítóan édes, ha látod,
de amint felé nyújtod, kitárod kezéd,
beléd mar, eltemet.
Perzselő bizsergés s kacér tűztánc
a szívem csiklandozva lengi körül.
Hová futsz? Várj meg!
Újra kiles a fák mögül.

A szentség illatával körülfont fűzér örömkönnyeként csillogj
a kísértések lomha fái közt!

Ezt akarom!

külső fekete sötétség

A lélek fájdalma túlszalad testeden.
Fizika fájdalmain künn csapong
Nem észlelhető, illattalan kín.
A közöny ezüst késével szakítja a színtelen levegő titkát,
lélegzeted egyre ritkább,
s félve, ernyedve belefolyasz
sűrű semmiébe.

rám vetült árnyék

Elfelejtett illatod,
felejtett vállad íve,
öled messze tűnt árnya,
újra megcibálja fáradt testemet.
Illat, váll, ölelés,
csak villanó fények,
mélyen arcomba karcolt képek.

repedt agyag

Mint egy megrepedezett agyagtál vékony erecskéit,
mit nedves ujjaddal simítasz végig,
eltűnnek ráncaim.
S a csendes bizalom tornácain ,
elhagyom magam.
Jó itt!
Jó az öledbe szédülten, reménységgel tekinteni a holnapra.
Köszönöm, hogy szeretsz,
s bár mocskos és gyarló vagyok,
te ugyanolyan intenzitással lököd felém ajándékcsomagjaid,
melyben szereteted csókjai bújnak.
Szeretsz!
Ez a szó végigviharzik testemen,
S az arcomon véget érve, mosolyomhoz csapódik,
békesség könnyek törlik el.
Felemelem kezem az égre,
mert Te teszel képessé szerelmedre!

színtelen buborékok

Már megint leleplezed
önhitten bűvő lelkemet.
Mámorba bóduló villanásom,
torz tükörképű látomásom.
Gőg feneketlen kútján feltörő
habok,
önsajnálat kínjain sodródó
halott.
Gátlás buborékok szállnak
egyre feljebb vágynak,
de emelkedni képtelen oda,
hol a csoda csillogó hona
magába ölelné.
Egyedül kipukkad, sírva
szétesik,
párává olvad, elveszti
szárnyait.
S a halott pára leroskad
visszatér önmagába.
Magasra repülni Uram,
nélküled nem lehet,
Alázz meg, s burkold be
lelkemet.

hófehér szerelem

Te vagy morajló hegyek
felett,
Tőled reszketnek lenn a
falevelek.
Te vagy sóvárgó szívem
bánatával,
reszkető testem sóhajával.
Benned fázik s forrong a
szerelmem
s Hozzád reszket, megreteg
a lelkem.

hófehér, pirossal kevert

Foszló álarcom, mélységbe
hulló ezernyi könnycsepp,
kőrmöm alá bújt fájdalom,
formáló irgalom.
Örömmel tűröm, amint bőröm
szúrásba zsibbad,
szakítva halálos hófehér
sápadtságomat.
Arcom lélegezni kész,
amíg egy vérző kéz, megsimít,
s tudom:
Álarcomtól szabad vagyok!

sötétszín szerelem

Szívem bolondul érted,
de te nem érted.
Fázom s égek.
Vakító csillámport
szemembe szórt
a végtelen,
s míg elszaladsz mellettem
illatod megrabol,
s gyilkos parázna lendülettel
megsebez, földre öklel.
És a felvert utcapor,
lassan eltipor.

éjbe sétált lábnyomok

Már tudom, hogy az éjbe sétált lábnyomok csendjét remegve várni,
s a lámpák halvány fényölén meg-meg ázni,
az utcán mely már csak tompa otthona a reggeli csikorgásnak,
elbújni feketére mázolt boltozat alatt
miért szeretek, s m'ért hívogat?

Sokszor járt s új utakat gyúrnek lábaim,
feltörve zárat gyermek vágyaim.
Ilyenkor kergetőzni perdül a szívem, hogy
bolondod lehetek végre,
s éjcsuhába bújtan táncolok nevetve.

bársony pillantásod

Időről szempillantásra
szavakba fojtom szerelmed
áradását,
s e hús áramlást betörni
kényszerül lelkem,
hogy érezhessem.
Mederbe terelni, karomba
zární.
Megbéklyózni e vad paripát,
átfogni vas nyakát,
mint határaimon belül
érezkelhető valóságot.

Kérlek, lassan közeledj
hozzám, te kitörni készülő
vad vihar,
hogy állva maradhassak, hogy
Belőled többet megláthassak,
hogy túléljem a találkozást!
Gyere s finoman írd szívembe
neved,
Drága, hús leheleted!

sötét torz tükör

Hazugsága hideg háborújában
gyémánt keményre gyúrom,
s mint üveget élesre
csiszolom
önnön szívem szilárd szikla
szilánkjait.
A sátán balom felől
vádol, karon fog, megöl.
Kétségbe kerget,
átölel megvet.
S mint szél sodorta foszló
felleg,
gyümölcstelen fa ága közt,
kiszaggatott, kétszer meghalt
lelkem,
sír a rengetegben.

sárga csillag nevetések

Boldog vagyok, ha sírok,
így várom vigasztalásod
permetező varázsát.
Már árkot vájt szemem alatt a bánat sós esője.
Mosd el édes vized hullámozó leheletével!
Simítsd ki árkaim, hogy megszépüljön,
s ragyogjon angyalarcú nevetése!
Majd fájó életem temetése
újat cselekszik,
széttárja kapuit, Mindened felé!
S én csillagruhában, táncot járva,
örömben ázva,
behatolok a felhők közé!

por

Szeretsz!
Ez újra és újra megrettent engem.
Szeretsz, pedig látod,
oly sokszor szégyentől ázott,
könnyekkel terhelt arcomat,
vagy figyeled gátlástalan kéjjel telt nevetésemet.
Még egyszer kimondom hangosan magamnak: Szeretsz!
S én rettegek, elsírom magam.
Ha e szónak csak vékony porlepte felszínét kaparnám
elveszne, többi zajongó gondolatom közt lebegve.
Mit érdekel szeretsz-e ?

Érzem, hogy szent vagy,
tökéletes, fényes és csillogó,
Kit elkerül a hamis, a gyarló.
Kit kerül földi por és árnyék,
Komolytalan nemtörődöm játék.
Látom a trónt.
Érzem az igazat,
s mint szennyes, véres vászont
meglátom magamat.

hibátlan víztükörbe merengő

Látod gátjaimat,
s hogy a világ bája
miként cibálja reménnyel csorduló lelkemet.
S e báj pora eltemet.
Beköti szemem, hogy megvakítson.
De te azt súgod szívem rejtett sóhajába:
Tökéletes? Szép? Ez a világ bája, szétszakadt rongyos ruhája.
Úgy szeretlek, ahogy vagy
fordítsd el tekinteted,
s nézd e szelíd szívet,
mely alkotott, s szeret
és magához elvezet.

2011.február nedves szürkeség

Szomorú mélység tátong a test mögött vagy a testben.
Nem tudom hol?
Valahol mélyen, ott érzem.
Pókhálóval szőtt titkos és nyirkos labirintus vezet oda.
Ablaktalan, fullasztó, hangtalan.
Nem szól benne az az édes mély zengés, az a dallam, mely, ha halott vagy is életre
kelt.
Szóltam és nem felelt.
Csak a vízcseppek monoton őrzítő csepegését hallok fülemben,
mely felerősödik a folyosó hosszan kígyózó nedvességében.
Miért ilyen álnok a szív?
És ki plakátolja tele lelkem alagútját a szégyen foltjaival?
S miért maradok itt sírva bebábozódott magammal?
S miért látja ezt mindenki, holott olyan mélyen rejtegetem...
S csak egyre nő a szégyenem.
(A kérdések tovább folytatódnak)
Tudok-e változni? S ha igen, engedik-e? Vagy már végleg beletuszkoltak csatornám
képzelt mélységeibe?

Már-már azt gondolom nincs menekvés, mikor lépéseket hallok.
Felém zeng talpa csattogása, a képzelt plakátok,
meg képeim helyén, szelíd arcot látok.
Kilépek, s elmerülök benned, miközben szégyenem elenged...
Szorító öleléséből.

2010. szeptember

Próbálok Rád figyelni, de az óra kattogás,
a monoton zakatolás elrabol tőled.
Figyelmem magának kívánja,
elveszi megcibálja s én némán tehetetlenül várok.
Sokáig ülök így szobám jobb sarkában lehajtott fejjel talán,
mikor valami motoszkálni kezd szobám kihűlt falán.
Dimenziónk legmélyén kering egy dallam. Alig hallhatóan.
Még mindig várok Rád.
Percek múltán a mutatók ellankadnak,
egész halkán, már csak vánszorognak.
Kitt-Katt, kitt-katt, ki-ka, ki-ka, k, k, k..... elnémulnak.
Dallamod elnyeli lassan a bennem menetelő gondolatok hadseregét.
S miképp a sorba állított ólomkatonákat a kisfiú lesöpri asztaláról,
úgy tűnnek el ők is elfáradt lelkem por sivatagából.
Kinn is benn is megnémul a csönd. Csak az a szelíd dallam szól, mely mindenkin s
mindenen áthatol.

2011 február

Metszd le fájó tagjaim.
Vágd le bűneim, rigolyáim,
Bántó szavam, másra néző tekintetem.
Fontosságomat bizonygató, elnyűtt, éretlen életem.
Felnyílt mellkasomban dobogó szívem,
legyen a kezervedben.
Ott van a helyén.
Csak ne hagyj, kemény s langymeleg testtel,
langyos labor vízbe fullni!
Éles késed elől menekülve, gyáván földre hullni.

2011 február (ugyanaz)

Fémszerű, kemény, hideg ágyon fekszem.
Karjaim keresztben.
Szememet erős lámpa fénye vakítja el.
Hófehér kórterem, hipó szagú levegő...
Éles fájdalmat érzek mellkasom körül,
Tudom, hogy vérzek, mégis örül bennem a Lélek.
Műtőasztalodon nyitott mellkasommal is jobb várnom gyógyító kezéd,
csak ne legyen langyos esőtől áztatott haldokló lehellet!

nemzet imádság nélkül

Úgy láttam magunk, mint kutyákat egyrakáson.
Üveges szem, vihogtunk egymáson.
Kóbor lelkek, hát m'ért nevettek?
Hajunk nem volt, bár ruhánk se sok,
Fáradt testeket
Vérük megmosott.
Láncok, ketrecek,
Harcok, nemzetek,
Hullámok, gátak,
Szülnek rabigákat.
Rácsok között
gúzsba kötve fekszünk,
de ami húsunkba vág:
akasztott lelkünk,
s megfojtott imánk.

2006 március

Sötétben fellegek

2005

szívből lélegezni Téged...
dallammá reszket a Lélek...

Sötétben fellegek,
Régi padlásra felmegyek.

Múlt szaga terjeng szemem előtt,
Szakadt függönyök hűvös
romantikája...
A kép kerek.
Mindenütt múlttá nőtt hegek,
újra nővik a régi időket.
Menekülni nem merek,
vagy már nem tudok,
elevenült foltok táncolják szégyenem.

Sötétben fellegek,
Régi padlásra felmegyek.

Sötlanul

Széthulló idő
Meggárgult gondolatok,
foszlót gyűröttet álmodok.
Tükör mi összetört,
fotók homálya meggyötört.
Mind-mind a múlt foltjai.

Képzeletben sáros utcák tócsáiba gázolok,
Összefröcskölöm magam,
Néha még szürcsölök is egyet.
Valaki kerget!
Végre friss vízre vágyom...

Benned kell megtalálnom
sóvárgásom alfáját, ómegáját,
kezdetét végét,
álmodását, beteljesülését.

Nehéz ha sok mindenben átgázol az élet,
s visszanevet sok torzult tükörképed...
100 meg száz tócsába estem,
beszéltek, éltek helyettem,
de már múlik az ősz.

Ravasz, mert nem ordítva kér,
kúszva jön, elkísér.
Halkan simul a vágyhoz,
lassan kötöz a világhoz,
mint köd, olyanná teszi szemed, mézzel keni ínyedet...
... s te lassan vesztet ízedet...

2007. május

Miattad...

1.Miattad van, hogy porban lélegeztem,
fejem néha felvetettem, de újra visszahullott.
Csend, Valakit hallok!

2.Miattad van, hogy az apám lelépett,
Nem kért belőlünk, vissza se nézett!
Csend, Valaki megérintett!

3.Miattad maradt üres a szobám, sebes a lelkem...
Csend, Valakit lélegeztem.

4.Miattad kerültem idegen nyájba,
Vacogva, fázva
Könnyeim hiába hulltak,
A sáros földbe fúltak.

S most itt vagy, élém álltál,
Vörös függönyöd mögül
titkaid kezedben...

Lapjaidba nézek,
Elmosódott képek,
Életem kirakós darabjai:

1.Porba esni hagytál, odaadtál a búnak,
hisz fejem fölött gyilkos gépek zúgtak.

2.Elküldted, hagytad, azt mondtad mehet,
Hogy megkeress, s vállamra tedd kezed!

3.Letéptél plakátokat,
Szemétbe szórtad virágomat,
S hogy megsebezz, újra elment valaki,
Hogy tanuljak megbocsátani...

4.Idegenbe vittél
Engedted, hogy sírjak
Mert tudtad ez a hely, hol megtalállak.

Miattad sírtam!
Miattad fulladoztam!
Miattad fájtak az évek, de már tudom,
csak miattuk élek!